

Newroz, 1 Mayıs ve Seçimler

Geçtiğimiz ay 2023 Newroz'u ülkenin her yerinde coşkuyla kutlandı. İstanbul ve Amed'deki Newroz kutlamaları Newroz haftasının finalini yığinsal mitingler ile noktaladı. Amed Newroz'u tüm baskı ve teröre karşı dosta güven, düşmana korku saldı. Milyonlar hep bir ağızdan savaşım kararlılıklarını haykırdı.

Şimdi 1 Mayıs yaklaşıyor. İşçi sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü yine ülkenin tüm önemli merkezlerinde yığinsal olarak kutlanacak. Sınıf savaşımının andı içilecek. Egemenler yolları kapatacak, toplu ulaşımı engelleyecek, 1 Mayıs öncesi operasyon ve baskılarla 1 Mayıs alanlarına katılımı azaltmaya çalışacak.

Türkiye halkları bu iki direniş gününü bayram olarak kutluyor. Ne zaman ki Newroz'a akan yığınlar aynı yoğunlukta 1 Mayıs'lara akacak ve ne zaman ki 1 Mayıs'lara akan yığınlar Newroz kutlamalarına akacak işte o zaman maya tam tutmuş demek olacak. Bu aşamaya yaklaşıyoruz, geçmişe göre çok mesafe aldık ama henüz istediğimiz noktaya ulaşamadık. Bu yıl bu konuda bir adım daha ileri gidebilirsek bu Türkiye işçi sınıfının ve aynı zamanda Kürt halkının savaşımında ciddi bir kazanım olacak.

1 Mayıs kutlamalarının ülke çapında ulaşacağı yığinsallık, yaklaşan seçimlere verilecek bir mesajdır. Amed Newroz'u bu konuda gerekli mesajı verdi. Kürt illerindeki seçim sonuçlarını bugünden okumak mümkün. Şimdi sırada İstanbul 1 Mayıs'ı ve batı metropollerindeki 1 Mayıs'lar var. En etkili seçim propagandası 1 Mayıs'ta gösterilecek performans olacak. Seçim sonuçlarını sahadaki mücadele ve sınıf savaşımı belirleyecek. Bu bilinçle 1 Mayıs'a hazırlanalım.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 1 Mayıs Çağrısı: 1 Mayıs Alanlarından Seçimlere Kararlı Mesaj Verelim

İşçiler, emekçiler, yoksul halklarımız!

Bu yıl 1 Mayıs Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü'nü olağanüstü koşullarda karşılıyoruz. Şubat ayında yaşadığımız ağır depremin düzenin yapısal sorunları ve uygulamaları nedeniyle oluşan ağır ve onarılmaz etkileri, ülkemizi özellikle işçi sınıfı, emekçiler ve yoksul halklarımızı kapsıy kavuran derin ekonomik kriz, işçi sınıfına yönelik baskılar, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş ve tüm bu olumsuzlukların hesabını soracağımız yaklaşan 14 Mayıs seçimleri, 1 Mayıs'ın bu yılki içeriğini belirliyor.

Günlerce enkaz altında ezilerek, açlıktan ve soğuktan can veren onbinlerce insanımız bizlere çok net bir ders verdi. İnsanlık düşmanı, barbar kapitalizm ve onun siyasi temsilcileri yarattıkları enkazın ve neden oldukları acı ölümlerin hesabını muhakkak vermek durumundalar. Bunun için önce Tayyip Erdoğan Cumhurbaşkanlığı makamından indirilmeli, Meclis'e bu gidişatı değiştirecek kadar vekil seçebilmeli ve suçlular-

dan hukuki olarak hesap sormanın koşullarını yaratmalıyız. Erdoğan ve iktidarı ağır bir yenilgiye uğratılmak zorundadır. Emek ve özgürlük güçleri tüm bu acılara neden olan sömürü düzeninin tek çözüm yerinin Meclis olmadığını, sömürü düzenine kökünden son vermek ve yeniden bir devrimci kuruluşa gidilmesi gerektiğinin bilincindedir. Ancak bu ikili seçim sahadaki muhalefet gücünün Meclis'e yansımaları açısından bir işaret olacak ve seçimlerden sonra devrimci demokratik bir sürecin gelişmesinin yolunu açacaktır.

İşçi sınıfımız, emekçiler, işsizler, emekliler, kısacası ezilen yoksul halklarımız ekonomik krizin bedelini çok ağır ödemekteler. Açlık sınırında maaşlar ve hane başı gelirlerle yaşam savaşı veriyorlar. Bu kadar ağır bir sömürü ve zulüm karşısında sendikaların, demokratik örgütlerin, yasal muhalefet partilerinin, sosyalist güçlerin tepkileri yetersiz kalmaktadır. 12 Eylül 1980 faşist diktatörlüğü döneminde etkisiz hale getirilen

Yakın Tarihimize Çıkarılacak Dersler, Seçimler, Devrimci Durum ve Görevlerimiz

○ Ali SAİM

İttifaklar, siyasi partiler, seçmenler 14 Mayıs 2023 tarihine gözünü dikmiş “seçime” hazırlanıyor. Bu da doğal. Çünkü bu seçim, şimdiye kadar yaşananlar içinde eşi benzeri olmayan bir seçim. Çünkü bu seçim ortamı, aynı anda hem “parlamentar” yoldan beklentilere yol açıyor, hem de ülke hızla “devrimci duruma” dönüşecek büyük ve derin bir çoklu kriz yaşıyor. Bir yanda kitlelerin böyle bir devrimci duruma hazırlanmasını perdeleyen “parlamentar hayaller” var, diğer yandan da Erdoğan rejiminin yıkılmasıyla “devrim ve karşı devrim” çatışması ihtimali var.

14 Mayıs'ta gerçekten de Erdoğan rejimine son verilebilir. Oy hırsızlıkları, provokasyonlar, YSK'nın “sivil darbe”, Akar ve Fidan'ın “askeri darbe” yeltenişini önlenemezse, Erdoğan'ın devrimci kesindir. Ters durumda ise Erdoğan kaybettiği seçimi “kazanır.”

Şu da var: Erdoğan kaybetmeyi kabul etse bile, tıpkı Haziran 2015 seçimlerini kaybettiği halde yeniden iktidarı gasp etmeye kalktığı gibi, Millet İttifakı hükümetine karşı seçimin hemen ertesinde yıkıcı hamleler yapacaktır. Bu da seçimden bir gün sonra ülkenin tablosunun kökten değişeceğini devrimle karşı devrim arasındaki çatışmanın olağanüstü derinleşeceğini gösterir.

İşte şimdi komünistler ve tüm devrimci güçler, bilinçlerini “iki aylık parlamentar hayallerle” bulandırmamalı, seçime var gücüyle asılırken, seçimin yapıldığı geceye ve seçimden sonraki fırtınalı aylara hazır olmalıdırlar. Bir anda, hiç beklenmeyen bir nedenle “devlet krizinin” devrimci duruma dönüştüğü ana hazırlıksız yakalanmamalıdırlar.

Ülkenin sosyo-politik durumunu ve halk kitlelerinin sosyo-psikolojik durumunu bilimsel komünizmin ışığında tahlil etmek seçim sonrasında, belki de seçime az kala ortaya çıkacak beklenmedik olaylara hazırlığın ilk adımıdır.

Bu arada tarihten ders çıkarmak da bugüne doğru yaklaşmak için önemli bir yöntemdir.

Yakın TKP tarihinde en büyük hata, parti içinde “devrimci durumla” ilgili tartışma sonucunda meydana gelen bölünme oldu.

Bu tartışma yanlış yönlendirildi. Bu yönlendirmede bazı sosyalist ülke parti aygıtı kadrolarının rolü de oldu. Parti “devrimci durum var ve devrimci durum yok” diyenler arasında bölündü.

Hiç kuşkusuz bu tartışma yapılmalıydı. Çünkü partinin taktik planları “devrimci durum” ile ilgili saptamaya dayanacaktı. Ne var ki, bu tartışmayı Marksist-Leninist devrim teorisi temelinde örgütleyecek olan “yurtdışındaki” Politik Büro, ülkedeki somut siyasal ve toplumsal durum hakkında ne yeterli veriye sahipti, ne de eldeki verileri doğru bir öngörüyle yorumlayacak yetenekteydi.

Devrimci durumun varlığını gösteren olgu, devrimci örgütlerin, o dönemde olduğu gibi faşist MHP militanlarıyla silahlı çatışma halinde olması değildi. İşçi sınıfının en büyük çoğunluğunun ve müttefik zümrelerin eylemlere ve grevlere katılma derecesiydi.

İlk bakışta bu geniş kitlelerin giderek “geri çekildiğini” söylemek mümkündür. Ancak bu “geri çekilmede” iki hatalı yaklaşım önemli rol oynadı. Devrimci militanlarla faşistler arasındaki silahlı çatışmalar ve kitlesel ölümler, “silahsız işçi ve emekçi kitleleri” terörize

etmişti. Faşist unsurların kanlı saldırılarının amacı da zaten buydu. Bu kanlı saldırılar devrimci parti ve hareketleri kaçınılmaz şekilde savunmaya zorladı. Ve meydan halk kitlelerinin desteğinden giderek mahrum kalan devrimci militanlarla, halk desteğine değil, devlet desteğine dayanan faşist unsurlar arasında kanlı çatışmalara kaldı.

Bu esnada devlet bu çatışmalara kendi iç çelişkilerinin de etkisiyle müdahale etmedi, işçi sınıfının sendikal hareketine karşı harekete geçti. Kemal Türkler önce DİSK başkanlığından CHP'yle işbirliği yapan kimi solcular tarafından düşürüldü ve ardından da devlet merkezli bir suikastle katledildi. İşçi sınıfı önemli bir liderlikten mahrum kaldığı gibi, yıkıcı bir bölünmeyle zayıfladı. “Geri çekilme” süreci hızlandı ve darbeye birlikte ağır bir yenilgiye dönüştü.

Bu olguların ilk belirtilerine bakarak “devrimci durum yok” demek haklı görülse bile, parti “devrimci duruma dönüşecek bir ortamın” varlığını görmeli ve işçi sınıfını devrimci duruma hazırlama görevlerini yerine getirmeliydi. Oysa “devrimci durum yok, darbe tehlikesi var” denince işçi sınıfını devrimci duruma hazırlama görevleri bir yana bırakıldı. “Kitlelerin geri çekilmesine” ayak uyduruldu. Gerçek durumu yansıtmasa da, o dönemde “var mı, yok mu” tartışması ve kavgası yerine “devrimci durum var” densesydi ve işçi sınıfı bu duruma hazırlansaydı, işçi sınıfının saflarındaki “geri çekilme” belki durdurulabilir, en azından sınıf devrimci durumu bastırmak için hazırlanan karşı-devrimci darbeye direnecek bir örgütlülüğe kavuşabilirdi.

Elbette devrimci durum var deyip, öncüyü tek başına “ayaklanmaya” sürüklemek o zaman da şimdi de en

büyük yanlış olurdu. Devrimci durum var demek, ayaklanmanın bütün şartları var demek değildir. Devrimin ne zaman, hangi gün ve saatte başlatılması öncü partinin işidir. Nitekim Lenin devrim saatini “dün erkendi, yarın geç olacak” diyerek Ekim Devrimi’ni zafere ulaştırdı. “Dün” ayaklansalardı, ya da Zinovyev’ler gibi “yarın” diyerek bekleselerdi karşı devrim kazanırdı.

Demek ki “devrimci durum var” demek, “kendiliğinden “devrimci maceracılık” değildir. Öncü güçleri “ayaklanma vaktinden” önce ya da sonra tek başına cepheye sürmek maceracılık olurdu.

MHP’yle çatışmaya giren sol örgütler, kendi ruhsal durumlarını kitlelerin ruhsal durumunun yerine koydu, kendi devrimci eylemlerini “devrimci durum” sandı.

O günkü somut durum devrimci durumun olgunlaşmadığını, ancak bu durumu olgunlaştırmak için önümüzde görevler durduğunu gösteriyordu. Daha sonraki yıllarda partimizin başına büyük belalar getiren TKP yurtiçi örgütlerinin başındaki kimi yöneticilerin savunduğu ve yurt dışındaki Parti yönetimine kabul ettirdikleri gibi “Devrimci durum yok, kitleler geri çekiliyor, darbe geliyor” demek yerine, “devrimci duruma dönüşecek bir ortam” olduğunu ve bu ortamı devrimci duruma dönüştürecek görevleri yerine getirmek, işçi sınıfını terörize eden “devrimci-faşist silahlı çatışmalar” yerine tüm sosyalistleri işçi sınıfını devrimci duruma hazırlamaya çağırmak gerekiyordu. Bir kısım solcular işçi sınıfını böldüler ve TKP de bölünen işçi sınıfının “geri çekilişine” ayak uydurarak savunmaya geçti.

Bunlar olmasaydı devrim olurdu demiyoruz. Ancak işçi sınıfı devrimci duruma hazırlanacak bir örgütlülüğe ne ölçüde kavuştuysa, faşist darbe o ölçüde o günkü kadar kolay bir zafer elde edemezdi. Kesin olan budur. Darbeyle birlikte işçi sınıfı asıl o zaman geriye çekildi ve Kürt özgürlük hareketi dışında sol -kimi istisnalar hariç-, MHP terör eylemlerinin başarıya ulaştığını görerek çatışmayı durdurunca, büyük ölçüde silahlara veda etti. MHP terörü durdurmuş, darbeye birlikte

devlet terörü başlamıştı. İşçi sınıfının devrimci sendikal hareketi yok edildi ve sosyalist hareket parçalandı.

Bu tarihsel deney şimdi bize güncel görevlerimizi yerine getirmede yol gösterici olabilir.

Şu anda “devlet krizi” derinleşiyor ve kitleler hızla faşist dinci iktidardan uzaklaşıyor. Henüz devrimci durum olgunlaşmadı. Ancak dünden farklı olarak Kürdistan’da devrimci durum var ve hala gerilemedi. Kürdistan’da ne devlet eskiden olduğu gibi yönetebiliyor, ne de Kürt halkı eskiden olduğu gibi yaşamak istiyor. Bunlar, devrimci durumun en büyük göstergeleridir. Aynı zamanda Kürt halkı kendi partisinin öncülüğünde örgütlenmiştir. Bu da devrimci durumda sübjektif faktörün varlığını gösteriyor.

Ne var ki Kürdistan’da devrimci durumun ve sübjektif faktörün varlığı, Kürdistan öncüsünü hemen yarın devrim cephesine, “doğrudan eyleme” sürmeyi getirmez. Devlet gücünü Türkiye’deki durumdan alıyor. Metropolde devrimci durum olgunlaşmadıkça Kürdistan devrimci süreci nihai zaferi kazanamaz.

İşte şimdi metropollerde ekonomik kriz depremlerle birlikte tüm Türkiye’de devlet krizinin devrimci duruma dönüşme şartlarını yaratmaya başladı. Henüz ülke çapında devrimci durum yok, ama devrimci duruma dönüşebilecek bir ortam var.

Solun görevi işçi sınıfını ve emekçi halkı devrimci duruma zaman yitirmeden hazırlamaktır.

Bu hazırlığın bir ayağı Erdoğan rejimine son vermek için, “yumurtada kıl aramadan” en geniş muhalefet cephesinde yer almaktır. Diğer ayağı ise rejimin yenilgisinden sonra reformist ya da restorasyon yanlısı sistem partilerinin “devrim imkanlarını” çalmasını önlemektir.

Bu amaçla meydana gelen yıkımdan burjuva reformlarıyla çıkılamayacağına emekçi halk arasında sistemli olarak propaganda etmek ve seçim gecesi Millet İttifakı’nın iktidar tarafından yapılacak saldırılar karşısında gerileme ihtimaline karşı, halkı uyarmak, somut olarak özellikle Yüksek Seçim Kurulu, İl ve ilçe seçim kurullarının se-

çim sonuçlarını tahrif etmesine karşı halk kitlelerini o gün milyonlar halinde YSK ve İl ve İlçe Seçim Kurullarının önünde nöbete çağırmak gerekir. Belki de tarihimizde ilk defa böyle devrimci içerikli bir hamle esnasında Millet İttifakının parti şeflerini alanda görmeyecek olsak bile, tarihinde ayaklanma geleneği çok zayıf olan laik ve dindar Türklerin Kürt halkıyla aynı cephede karşı devrimle mücadele ettiğine şahit olabiliriz.

Bu kitlesel hareket karşısında aynı anda SADAT’ından, kontr-gerillasına kadar silahlı unsurların halka saldırmasına karşı ne yapılabilir? Silahsız kitle silahlı saldırganlara direnebilir mi? Devrimci süreç öyle bir süreçtir ki, o, nasıl milyonları yaratıyorsa, silaha karşı silahları da yaratır. Barbarları silahsızlandırmak ve halkı bu meşru mücadelede silahlandırmak bütün devrimci süreçlerin yasalarından biridir.

Şu da var: O gece devlet güçleri önemli ölçüde paralize olacaktır. Devlet krizi demek, devlet güçleri arasında ayrışmaların keskinleşmesi demektir. O gece her an “FETÖ’cü” diye tutuklanmayı bekleyen yüzlerce alt rütbeli subayın milyonlara sığınması da, bu devrimci kitlesel direnişi ezmek için üst rütbeli subayların darbeye teşebbüs etmesi de ihtimal dahilindedir. O halde bu ihtimallere de hazır olmak gerekir.

Hiç kimse halka kolay bir demokrasi zaferi vaat edemez. Halka söylenecek olan tek şey “direnirsen kazanırsın, direnerek yenilirsen kazandığın tecrübeyle yarın kazanırsın, ama direnmeden yenilirsen, bir kere daha 12 Eylül’ü yaşar, kırk yılı aşkındır ne yaşadıysan onu yaşamaya devam edersin” demektir.

Türkiye solunun tarihteki yenilgisinden ders çıkarmak bu nedenle şu ara çok güncel bir görevdir.

Önümüzde hem parlamenter bir zafer ve hem de bu zaferi devrimci sürece dönüştürme imkanları var ve biz buna hem “sandık görevlileri” olarak, hem de sandıkları her türlü yöntemle savunarak hazırlanmalıyız.

Hepimize şimdiden kolay gelsin.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 1 Mayıs Çağrısı:

1 Mayıs Alanlarından Seçimlere Kararlı Mesaj Verelim

sendikalar ve demokratik örgütlenmeler yasaların da getirdiği kısıtlamalar ile henüz bellerini doğrultamadılar. Bu engelleri aşmanın zamanı artık gelmiş ve geçmiştir. İşçi sınıfı duruma el koymak durumundadır. Bunun koşulları olgunlaşmaktadır.

Bıçak kemiğe dayandığı zaman canı yanan insanların hiçbir şey yokmuş, her şey yolundaymış gibi davranmaları beklenemez. Faşist rejimin halkın dini ve milli hassasiyetlerini istismar ederek sınıfsal çelişkileri bastırma-ya çalışmasının bundan sonra etkisi azalacaktır. Halklarımız açlık sınırının altında yaşamaya savaşı verirken kapitalistlerin, onların siyasal temsilcilerinin ve Saray'dakilerin israfı halklarımızın nezdinde gizlenemez duruma gelmiştir.

Kürdistan'daki devrimci yükseliş etkisini göstermeye başlamıştır. Geçtiğimiz 6 yıllık süreç içinde Kürt illerinde Belediyelere atanan kayyumlar ve halkın seçtikleri vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılması karşısında gerekli tepki oluşmamıştı. Ancak girilen seçim sürecinde halkın ayağa kalkmış olması bu sürecin başlayacağına işaret etmektedir. Kürdistan'daki devrimci yükseliş ekonomik krizin ağır sonuçları ile karşı karşıya kalan batı metropollerindeki halkın hareketlenmesini ve haklarını daha aktif savunacaklarına işaret etmektedir.

Ekonomik krizin bir nedeni kapitalist ekonomik sistemin kendisi ise, diğer bir nedeni yine kapitalist sistemin ve Türk tekelci sermayesinin milliyetçi, ırkçı niteliğinden kaynaklı Kürt halkını yok sayma nedenidir. Kürt halkına ve özgürlük güçlerine karşı

kırk yılı aşkındır sürdürülen savaş ülkenin tüm ekonomik kaynaklarını harcamaktadır. Savaşın son bulması, Kürt halkının anayasal düzeyde eşit siyasal ve kültürel haklara sahip olması aynı zamanda savaşa ayrılan kaynakların

işçi sınıfının ve halkların çıkarlarına kullanılmasını sağlayacaktır. Demokratikleşme sürecinin yolunu açacaktır. Dolayısıyla Kürt ulusal sorununun çözümü ile ülkenin demokratikleşmesi arasında doğrudan bir ilişki vardır. Bu nedenle ülkede çok geniş toplumsal kesimleri kapsayacak bir barış hareketinin geliştirilmesi yaşamsal önemdedir. Bunun sonucu olarak Türkiye işçi sınıfının devrimci hareketi ile Kürt özgürlük hareketinin birleşik mücadelesi sorunların çözümünde tutulacak ana halkadır.

TC Devleti ülkede egemenliğini 100 yıldır tekçi ve inkarcı anlayışa dayandırarak sürdürmüştür. Bir yandan işçi sınıfı ve tüm emekçiler üzerinde ağır sömürü, diğer yandan Kürt halkının ve Müslüman Sunni-Hanefi inancı dışında tüm din ve mezheplerin inkarı, Alevi toplumunun dışlanması, dayandıkları ana temeller olmuştur. Tüm bu alanlarda örgütlenmenin yasaklanması, kısıtlanması ve uygulanan baskılar belirleyicidir. Bu engel aşılmalıdır. Bunun koşulları olgunlaşmaktadır. TC Devletinin bu anlayış ve uygulamalarına son vermek doğal olarak tüm bu güçlerin örgütlü birleşik mücadelesi ile sağlanacaktır.

AKP-MHP faşist rejimi her yönüyle deneyerek önlem almaya çalışmaktadır. Birincisi, bu bilinçlenmenin kendi iktidarının sonunu getireceğini görmekte, türlü yalanlarla sonuçları

kendi lehine çevirmeye çalışmaktadır. İkincisi, kaybedeceği seçimlerin sonucunda kendisinden hesap sorulacağını bildiğinden seçimleri her tür hile ile almaya çalışacak, aldığı koşullarda da halkın devrimci tepkisini engellemek için bugünden önlemler almaya yönelmiştir. Ancak bu nafiledir. AKP-MHP faşist rejimi ağır bir yenilgi ile karşılaşacaktır.

Türkiye halklarının işçi sınıfı 1 Mayıs 2023'e bu koşullarda hazırlanıyor. 1 Mayıs'ın seçim sürecinde önemsizleşmesini engellemeliyiz. Tam tersine 1 Mayıs eylemleri ve mitingleri seçim kampanyasında emek ve özgürlük güçlerinin güçlü bir çıkışı niteliğinde gerçekleşmelidir.

1 Mayıs'ta alanlarda, semtlerde ve fabrikalarda kapitalist sömürüye karşı en güçlü çıkış dosta düşmana göstermeliyiz.

Emek ve Özgürlük Cephesi'nin adaylarını, ortak listemiz Yeşil ve Sol listesi adaylarını Meclise en güçlü şekilde taşıyalım. En az 100 halkın vekili ile Meclis'te ağırlığımızı koyalım.

- Kahrolsun AKP-MHP faşist diktatörlüğü!
- Yaşasın 1 Mayıs!
- Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!
- Yaşasın Türk ve Kürt halklarının örgütlü birleşik mücadelesi!
- Savaşı ve Sömürsüz bir Türkiye ve Dünya için mücadeleyi güçlendir!
- Yaşasın Sosyalizm!
- Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
15 Nisan 2023